23/05/2020

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ: Οφείλουμε να βλέπουμε τούς άλλους μέ απλότητα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων

ΓΡΑΠΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ – ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (24-5-2020) – δημοσιεύεται εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Κυθήρων και Αντικυθήρων.

«Ἐποίησε πηλόν…καί ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπί τούς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ».

Ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός κατά τήν ἐπίγεια ζωή Του δέν ἐνδιαφέρθηκε μόνο γιά τήν ψυχή ἀλλά καί γιά τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Καί τό ἐνδιαφέρον Του αὐτό τό ἔδειξε μέ πολλούς τρόπους, προπάντων ὅμως μέ τά θαύματα Του. Τά περισσότερα ἀπό τά θαύματα τοῦ Κυρίου ὡς σκοπό εἶχαν τήν ἀνακούφιση τοῦ σωματικοῦ πόνου καί τήν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ σώματος.

Γιατί ἄραγε; Διότι καί τό σῶμα μας – ὄχι μόνο ἡ ἀθάνατη ψυχή μας – εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ἄρα «καλόν λίαν», ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα δημιουργήματα (Γέν. 1,31). Διότι τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ναός καί κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α’ Κορ. 6, 19 – 3, 16). Ἐπιπλέον τό σῶμα μας εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος καί ὁ μόνιμος συναγωνιστής τῆς ψυχῆς

στόν ἀγῶνα τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς θεώσεως. Γι’ αὐτό, καθώς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, δέν πρόκειται ἁπλῶς νά ἀναστηθεῖ, ἀλλά ἀφθαρτισμένο θά συμμετάσχει καί θά ἀπολαύσει τή δόξα καί τήν εὐφροσύνη τῆς Θείας Βασιλείας μαζί μέ τήν ψυχή, μέ τήν ὁποία ἔζησε καί ἀγωνίστηκε κατά τή διάρκεια τῆς παρούσης ζωῆς.

Τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ἔρχεται νά ἐξάρει τή σημασία ἑνός σωματικοῦ ὀργάνου πού εἶναι τά μάτια μας, καί μιᾶς λεπτοτάτης αἰσθήσεως πού εἶναι ἡ ὅρασή μας. Τά μάτια μας εἶναι ἀπό τά πολυτιμότερα ὄργανα τοῦ σώματος μας. Ὄχι ἁπλῶς διότι εἶναι «ὠτίων πιστότερα», ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλά διότι ἀποτελοῦν, ὅπως δίδαξε ὁ Κύριος, τούς δύο λύχνους πού φωτίζουν τό ἀνθρώπινο σῶμα. «Ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστίν ὁ ὀφθαλμός» (Ματθ. 6,22). Καί ἡ ὅραση εἶναι ἡ πιό καίρια καί ἡ πιό λεπτή ἀπό ὅλες τίς αἰσθήσεις μας, «ἡ βασιλικωτάτη τῶν αἰσθήσεων» κατά τόν ἅγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη. Ὁ Μ. Βασίλειος παρομοιάζει τά μάτια μέ δύο ἀσώματα χέρια μέ τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἁγγίζει ἀπό πολύ μακριά αὐτά πού θέλει, αὐτά πού ἐπιθυμεῖ.

Ἡ σημασία, ὅμως, τῶν ματιῶν καί ἡ ἀξία τῆς λειτουργίας τους – τῆς αἰσθήσεως δηλαδή τῆς ὁράσεως – δέν εἶναι μόνο φυσική ἀλλά ἠθική καί πνευματική. Τό πῶς καί τό τί βλέπουμε, ἐπηρεάζει ἰδιαίτερα τήν πνευματική μας ζωή. Τά μάτια μας, ἄν τά ἀφήσουμε ἀφύλακτα καί ἀνεξέλεγκτα, εὔκολα μεταβάλλονται σέ δύο κλέφτες τῆς ἁμαρτίας. Οἱ εἰκόνες πού μεταφέρουν μέσα μας γεννοῦν στήν καρδιά μας τίς ἐμπαθεῖς ἐπιθυμίες καί μᾶς ἐξωθοῦν ἀρχικά νά ἁμαρτήσουμε μέ τή φαντασία, ἀργότερα δέ καί ἔμπρακτα. Μᾶς τό ἐπισήμανε μέ πολλή σαφήνεια ὁ Κύριος: «Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα εἰς τό ἐπιθυμήσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. 5, 28).
Ὁ ἄνθρωπος εὔκολα αἰχμαλωτίζεται ἀπό τά μάτια του. Καί τά ὅσα ἐφάμαρτα βλέπει τόν ἀναστατώνουν ἐσωτερικά καί τόν παρασύρουν στή δίνη τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν. Ἄς θυμηθοῦμε τό ἀξίωμα τῶν ἀρχαίων «ἐκ τοῦ ὁρᾶν τίκτεται τό ἐρᾶν». Αὐτό πού βλέπουμε μέ φιλήδονη περιέργεια ἐξάπτει τήν ἐπιθυμία καί παγιδεύει τήν καρδιά μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἡ περίπτωση τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ. Ἡ θέα ἀπό τό δῶμα τῶν ἀνακτόρων τῆς Βηρσαβεέ πού ἐλούετο, τόν παρέσυρε σέ δύο φρικτά ἁμαρτήματα, τή μοιχεία καί τό φόνο (Β’ Βασιλ. 11,2).

Τί λοιπόν μᾶς χρειάζεται; Νά προσέχουμε τά μάτια μας. Νά ἐλέγχουμε τό πῶς καί τό τί βλέπουμε. Ἡ ὅραση μας νά εἶναι ὀρθή καί ἄμεμπτη. «Ὀφθαλμοί σου ὀρθά βλεπέτωσαν…», συνιστᾶ ὁ σοφός Σολομῶν. Καί προσθέτει λίγο πιό κάτω: «Μή σέ νικήση κάλλους ἐπιθυμία, μηδέ ἀγρευθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς» (Παροιμ. 4, 25 – 6,25).
Ὀφείλουμε νά βλέπουμε τούς ἄλλους μέ ἁπλότητα. Χωρίς πονηριά καί φιλήδονη περιέργεια. Εἶναι ἄραγε εὔκολο κάτι τέτοιο; Ὄχι, διότι τά πάθη πού φωλιάζουν στήν καρδιά μας μᾶς ἐξωθοῦν νά βλέπουμε τούς ἄλλους μέ ἁμαρτωλή περιέργεια

καί ἐμπάθεια. Γι’ αὐτό καί εἶναι ἀνάγκη νά παίρνουμε προφυλάξεις. Νά μήν ἀφηνόμαστε στό μολυσμό τοῦ χυδαίου θεάματος. Νά μήν πιάνουμε στά χέρια μας ἔντυπα γεμᾶτα ρυπαρότητα καί πρόκληση. Νά μήν περιεργαζόμαστε πρόσωπα μέ αἰσχρές διαθέσεις. Ἡ πεῖρα πού ἀπέκτησε ὁ προφήτης Δαβίδ μετά τή φοβερή πτώση του, τόν ἔκανε νά ἀπευθύνεται συχνά στό Θεό καί νά παρακαλεῖ: «Ἀπόστρεψον τούς ὀφθαλμούς μου τοῦ μή ἰδεῖν ματαιότητα» (Ψαλμ. 118, 37). Τήν θερμή αὐτή ἱκεσία ἄς ἀπευθύνουμε κί ἐμεῖς πρός τόν Κύριο τήν ὥρα πού κινδυνεύουμε νά αἰχμαλωτιστοῦμε ἀπό τά μάτια μας.

Πρωτ. π.Θεολόγος Παντελῆς